матеріал на ту саму тему. Причому це, як правило, була його власна ініціатива.

Контактуючи з методистами України, Валерій надзвичайно уважно ставився до виявів креативу, помічав паростки нового, підтримував, заохочував до творчості. Шанував учительську працю, цінував відданих їй словесників, розповідав про них на сторінках фахової преси, зокрема, в журналі «Дивослово» видрукував серію прекрасних портретних нарисів. Робив те не з принуки, це був відрух серця, зроджений внутрішньою потребою подячним словом ушанувати самовідданість учителя. Героїв своїх нарисів він розпізнавав безпомильно – це ще одна його особливість, пов'язана з умінням природно й невимушено виводити свого співрозмовника на свою емоційну хвилю. Йому довіряли, з ним ділилися не лише професійним, а й сокровенним.

З Валерієм цікаво було говорити на будь-які теми, і то не тільки через широку обізнаність. Йому властивий був особливий, м'який стиль провадження бесіди. У редакції ми бачили його різним і ніколи – різким чи роздратованим. Наше спілкування було позбавлене сповідальності, яка зазвичай узалежнює людей, натомість воно завжди мало довірчу тональність. В одній з останніх розмов Валерій зізнався, що найкомфортнішим місцем роботи для себе вважає редакцію «Дивослова». Тоді ці слова сприйнялися як щось найзвичайнісіньке, їм не надалося особливого значення. Тепер вони не просто згадуються – це малесенька втіха у великій безутішності.

Над усе Валерій любив матір і Україну. Матір боготворив. Україною жив. Сам був органічною частинкою українського світу. Своєю присутністю в ньому поглиблював його питомість, інтелектуальність, духовність. Будьмо вдячні йому за це. І за те, що був з нами, що обдаровував нас добротою і безкорисливою любов'ю свого серця, зрощеною на християнському всепрощенні і братолюбії.

Уклонімося його світлій пам'яті.

Уклонімося його світлій любові.

Катерина РИБАЛКО

ІЗ ЦИКЛУ «ДРУЗКИ ЩАСТЯ»

***

Вже сказано усі слова,
Повернуто усі борги,
Затихли всі душевні болі,
Попереду, як два шляхи, –
дві долі.

***

Відчини наостанок вікно –
Нехай ніч увійде у мій дім,
Подарує букет ароматів і звуків,
Стане гостем моїм несподіваний грім,
Порожнечу заповнить,
властиву розлукам.

***

Ти в далекому сні призабутому –
Ні на мить уже не вернешся
І до серця мого заснулого
Навіть словом одним не озвешся.

***

Мертву квітку нашої любові
Ніжно піднесу до уст востаннє
І вкладу тремтливою рукою
В пам'яті скупий гербарій.

***

Прощання – то був мій у прірву крок,
Не боляче вже і не страшно,
Забито лунко останній гвіздок
В домовину кохання нашого.

***

Завжди житимеш в серці моїм,
Завжди збурюватимеш мій спокій,
У безтямнім житті одинокім
Не вмовкатиме споминів грім.

***

О крове моя, о вогненного шалу
колиско!
Чому рано так сповільнилось кипіння
твоє?
Чому заніміння пісень твоїх так уже
близько,
Так близько прощання зі світом
й згасання моє?

***

Скоро виповниться вже вщерть
Чаша долі пекучим болем,
Тихо прийде некликана смерть –
Поцілує в уста червоні.

***

Вже щастя, мов сонце, скотилося
в море,
І смерть невблаганна напнула вітрила,
Не можуть вже більше боротися
з горем
Моєї душі переламані крила.

***

Я вже чую – іде кохання,
І вже знаю, що будуть знову
І солодке вино стрічання,
І розлуки печаль полинова.

***

Перший день у цім світі живу,
Золотини щастя намножую,
Хміль любові невтримно п'ю
І завмерле серце стривожую.

***

Твоя душа – яскиня, повна скарбу,
Що воскрешає серце неживе,
Твоя душа – весна, що сипле барви
У сіре й самітне життя моє.

***

Мертву душу весна воскресила,
Замаїла барвами-мріями,
Пломінку любов запалила
Напоїла силу надією.

***

Хай отрута гріха вливається
В нашу кров – ще життю не кінець,
Хай кохання міцніше впивається
В кожен атом наших сердець.

***

Процвіте кохання рубіном
І осяє пітьму вогнисто.
Вмить душа моя спопеліє,
Тільки лишаться згадки іскристі.

***

Тіло виснажене і кволе
Розтинає судома болю –
Візерунок любові доля
Вишиває гарячою кров'ю.

***

Молодим і терпким вином
Погляд твій в мої ночі ввіллється.
А вже туга прощань за вікном
На сп'яніле чатує серце.

***

Знову серце птахою рветься,
Знову пристрастю кров закипіла –
То один лиш твій доторк теплий
Тихо ліг на знеможене тіло.

***

Очі хочуть світу не бачити,
Щоб на тебе тільки дивитись,
А душа – на коліна впасти,
Щоб на вроду твою молитись.

***

Кличуть нас на зорі солов'ї,
Тож покиньмо усе й летімо,
На вівтар божевільній весні
Нашу пісню пісень принесімо.

Валерій ФЕДОРЕНКО